

YANKY

YANKY

Amedeo Durnez

YOUNG ADULT

2022

Beefcake Publishing

“A reader lives a thousand lives before he dies . . . The man who never reads lives only one.” – George R.R. Martin

“Never trust anyone who has not brought a book with them.” – Lemony Snicket

“Reading is essential for those who seek to rise above the ordinary.” – Jim Rohn

“So please, oh please, we beg, we pray, go throw your TV set away, and in its place you can install a lovely bookshelf on the wall.” – Roald Dahl

2060

Koele windgolven ruisten door de straten van Raventon, alsof ze de slapenden wilden wekken. Dennis Webster was al wakker. De wekker stond op 5:00 am. Hij stond op en wreef in zijn blonde haren die net reikten tot onder z'n nek. Hij had al veel complimentjes gekregen over hoe goed de kwaliteit van z'n haar wel niet was. Om dan maar te zwijgen over zijn blauwe ogen die schitterden van geluk. Ja, dat was Dennis. Hij was een bom van positiviteit en geluk. Mensen waren graag bij hem omwille van de energie die hij uitstraalde. Zijn lach kon honderden meisjes betoveren. Hij had zo van die schattige lachkuiltjes waar vrouwen op vallen, maar toch was hij nog single. Dennis was iemand die zich vooral focuste op de doelen die hij voor ogen had: psycholoog worden en mensen inspireren. Volgens hem had hij nog niet de ware gevonden waarmee hij zijn leven wilde delen en waar niks mis mee was. Iedere ochtend stond hij vroeg op en ging onmiddellijk gaan lopen. Hij was ervan overtuigd dat dat een goeie werking op zijn lichaam en geest had. Het enige dat hem tegenhield om psycholoog te worden was zijn losbandigheid. Hij had in het verleden weleens tijdens een dronken bui ernstige feiten gepleegd. De laatste jaren had hij er nooit meer met iemand over gesproken en als mensen hem er vragen over stelden, kregen ze geen antwoord. Dat was een muur die Dennis moest doorbreken. Nog altijd was hij een man die geen enkele uitdaging aan zich laat voorbijgaan en weleens gekke dingen doet, maar

dat kwam niet ten goede aan wat hij wou bereiken. Soms rookte hij weleens een joint en dronk hij te veel bier. Hij was nog maar vierentwintig en was, zoals zoveel mensen van die leeftijd, nog altijd op zoek naar zichzelf. Toch had hij er een punt van gemaakt om iedere ochtend vroeg op te staan en te gaan lopen. Zijn looproute was altijd dezelfde. Eerst verliet hij de woonwijk waar allemaal sociale woningen stonden. Vervolgens liep hij richting park om dan zijn route te eindigen op het prachtige strand *Happinez Bay*. Sinds 2058 kreeg dit strand deze benaming omwille van het feit dat veel mensen ernaartoe gingen als ze het moeilijk hadden en er tot rust wilden komen. De nieuwe burgemeester Walter Frost had dat besloten. Ondertussen was het 2060. Het jaar waarin al de aanpassingen een gewoonte waren geworden en waarin iedereen de toch wel rechtse, haatdragende burgemeester zijn gang liet gaan. Hij had te veel macht over het volk en te veel connecties met belangrijke aanspreekpunten voor de bevolking zoals het politiekorps. Dennis trok er zich niet te veel van aan. Als hij maar zijn joints, bier en een goeie tijd met z'n vrienden had. Soms vroeg hij zich af of hij wel geschikt was voor de vacature van psycholoog. Was dat niet een soort dekmantel om maar niet te tonen aan de mensen wat voor een puinhoop zijn leven eigenlijk was? Al de positiviteit en het geluk dat hij uitstraalde. Was dit allemaal echt? Hoe was hij wanneer hij alleen was? Een alcoholieker met een drugsprobleem op amper vierentwintigjarige leeftijd. Hij was zo hard gefocust op het psycholoog worden dat hij nooit dacht aan zijn echte problemen. Hij bleef maar lopen iedere ochtend. Hij loog tegen zichzelf over hoe hij was. Hij dacht dat het lopen hem een beter mens zou maken. Het wakker worden wanneer bijna

iedereen nog slaapt hem een beter gevoel zou geven. Hij genoot van dat goede gevoel. Dat eventjes buiten zijn. Genieten van de stilte zonder drukte. De golven van de zee die bewegingen in zijn hoofd maakten. De minieme hoeveelheid zandkorrels die zich bevonden op het looppad vlak bij het strand, die hem het gevoel gaven alsof hij op iets lichters liep dan grond. Dat zware gevoel dat van zijn schouders viel. Dat was therapie, maar hoelang hou je zulke therapie vol zonder hulp? Vandaag leek alles terug normaal. Dennis liep alleen zonder ander teken van leven te bespeuren en dat vond hij goed. Hij keek al uit naar zijn thuiskomst waarbij hij meteen een jointje zou rollen en een biertje kraken. Hij was net in het park beland waar hij het zweet over zijn gespierde lichaam voelde druppelen. Het warme gevoel op deze koude, kille vrijdagochtend. Plots deed z'n maag pijn. Dat had hij regelmatig. Waarschijnlijk de kater van gisteren die nog meespeelde. Hij moest zich dringend scheren want zijn baard die moest lijken op die van Keanu Reeves, maar dan in het blond, begon serieus te jeuken en zelfs pijn te doen. Het was nog maar de vijfde dag dat hij zo intensief liep. Voordien ging hij veel naar de fitness, maar dat was dan om zijn spieren wat op te bouwen. Hij voelde zijn benen verzuren in het park. Shit. Hij wou niet opgeven. Was het dan toch beter om verschillende pauzes in zijn loopsessie in te lassen? Zijn hoofd werd zwaarder en zwaarder. Zijn adem begon te stokken en hij wist dat al die symptomen betekenden dat het niet meer zou lukken. Hij kwam net aan bij het looppadje aan *Happiness Bay*. Hij kon niet anders dan stoppen. Hij boog voorover en probeerde zijn ademritme terug te vinden.

‘Ik moet echt stoppen met roken,’ zei hij tegen zichzelf. Hij besloot om het verdere paadje van *Happiness Bay* wandelend af te werken. Alles leek normaal. Eerst was hij vooral bezig om terug op adem te komen en was hij niet gefocust op de omgeving. Alsof hij zich eventjes in een waas bevond. Hij had ooit eens tijdens een meditatie training geleerd hoe je weer tot rust kan komen en je ademritme terug op punt kan krijgen. Gewoon genieten van de rustige omgeving en diep inademen om daarna op een rustige manier terug uit te ademen. Hij probeerde dat maar plots hoorde hij iets in de verte. Een explosie die even luid klonk als een bomontploffing in een film. Alsof heel de zee dooreen werd geschud en alle golven tegen elkaar botsten tijdens hun ontmoeting met het wateroppervlak. Zo’n geluid had Dennis nog nooit in zijn hele leven gehoord. Zijn ademhalingsoefening werd verstoord. Bijna raakte hij in shock. Hij draaide zich naar de plaats waar het geluid vandaan kwam. Het kwam uit de richting van het water. Hij zag bliksemschichten en zwarte wolken boven de zee. Plots werd de wind sterker. Dennis kreeg geen adem meer. Het was alsof er beesten in zijn keel drongen en hem deden stikken. Hij bleef happen naar adem. De wind had Dennis’ haren in z’n macht. Hij had volledige controle over de vormen die z’n kapsel aannam. Dennis hield z’n handen voor zich. Hij draaide alle kanten uit om de wind te vermijden, maar het lukte niet. Hij dacht dat hij ging sterven. Hij leek flauw te vallen. Door de adrenaline en de angst begon hij hard te lopen. Uit iedere richting kwam evenveel wind, dus besloot hij om in de richting van het kwaadaardige, schrikwekkende geluid te lopen. Hij wist niet waar hij heen moest, maar hij was iemand die niet bang was voor gevaar. Hij zocht het zelf op. Hij bleef lo-

pen. De wind leek hem tegen te houden, maar toch bleef hij doorzetten. Hij slaakte kreten zoals hij dat nog nooit gedaan had. De wind wou hem vermoorden, maar hij was sterker dan dat. Het was helemaal donker rondom hem. Hij zag niks meer, enkel het zand waarop hij liep. Hij kwam dichterbij en dichterbij het geluid. Hij hield zijn handen nog altijd voor zich. ‘Hallo,’ riep hij. Geen antwoord. Hij bleef met zijn hoofd bewegen om niet te stikken in de wind die hem probeerde te vermoorden. Oké, het is 2060, maar dit is toch iets dat enkel in fantasyfilms gebeurt? Dit is realiteit. Plots begon de wind te verzwakken. Hij leek uitgeput te zijn. De lucht werd terug helder en de bliksemschichten verdwenen. Dennis zakte ineen. Het was alsof hij als enige een veldslag had overleefd. Hij duwde zijn knieën in het zand en richtte zijn hoofd naar beneden. Hij deed zijn haar terug naar achter. Toen keek hij langzaam op en zag een lichaam liggen, badend in de lichte, kleine golfrestjes op het harde zand. Er leek geen beweging in te komen. Was het een lijk? Wat was het? Zelf had hij niemand gezien toen hij het strand opkwam. Hij dacht dat hij alleen was. Dennis besloot het gevaar wederom op te zoeken en ging langzaam naar het lichaam toe. Hoe dichterbij hij kwam, hoe meer hij onder de indruk was van de gebeurtenis. Het lichaam was van een man. Eerder een jongeman. Iets ouder dan Dennis. Hij zag eruit als een model. Dennis was hetero, maar vond hem een van de knapste jongens die hij ooit had gezien. Bruin haar met wat blonde lokjes, die minder zichtbaar waren door het water dat zich met zijn haar had vermengd. Heel donkere wenkbrauwen en een lichte baard die perfect onderhouden was. De jongen had een vest aan dat leek op het vest van een militair. Daaronder droeg hij een doorweekt zwart

hemd, een blauwe klassieke broek met bruine riem en blinkende zwarte schoenen. Wel netjes voor een aangespoelde onbekende. Dennis zat geknield voor het lichaam. Het leek alsof deze man niet meer leefde. Zijn ogen waren gesloten. Dennis wou de man z'n hartslag voelen en deed de mouw van diens hemd een beetje naar beneden om zijn pols te kunnen bereiken. Voordat hij z'n duim erop plaatste, viel hem iets op. Op de pols van de vreemde man stond iets geschreven in een gothisch lettertype dat hem niet beviel. De letters verwezen volgens hem naar een naam. Op de man zijn pols stond 'Yanky'.

Kick

Dennis voelde geen hartslag. De arme man was overleden. Althans, dat wees zijn polsslag toch uit. Hoe gek was deze ochtend al niet geweest voor Dennis? Eerst die storm en dan een lijk aantreffen. Hallelujah *Happiness Bay*. Dennis wist dat de man niet meer te redden viel en probeerde het lijk in het water te duwen. Wat moest hij anders doen? Niemand zou iets merken. Toen hij begon met het lichaam over het verharde zand te slepen, riep er plots iemand naar hem.

‘Hallo meneer, wat ben jij daar aan het doen?’

In de verte zag hij een oude Afro-Amerikaanse dame met een King Charles aan de leiband. Plots schoot er een blauwe flits langs Dennis’ lichaam en hoorde hij een ‘onwerelds’ geluid. Dennis bleef kijken naar de oude dame. Ze bleef staan. Er had zich een blauwe wolk rondom haar en haar hond gevormd. Er was geen beweging meer zichtbaar. Dennis draaide zich meteen om naar het lijk dat hij in de zee aan het duwen was, maar dat lijk was niet meer zo lijkachtig. De ogen van de jongeman waren geopend. Hij bleef met zijn arm in de richting van de vrouw wijzen.

‘Wat in hemelsnaam is dit?’ zei Dennis met grote verbazing. De jongeman zei niks. Nu kon Dennis duidelijk zien dat de pupillen van de man paars waren. Paars? Glinsterend paars. Wat was dit in godsnaam? Dit is is toch niet mogelijk? Dennis begreep het totaal niet en bleef tegen zijn hoofd slaan in de hoop dat hij zou ontwaken, maar dat gebeurde niet. Plots ver-

dween de wolk rondom de vrouw en kleurden de ogen van de jongen groen. De vrouw zette haar wandeltocht verder zonder aandacht aan de twee mannen te schenken. Haar hondje deed ook heel normaal. Dennis richtte zich terug tot de man die nog altijd geen woord uitbracht. Het enige wat hij deed was de mouwen van zijn zwarte hemd opstropen. Het militaire vest had hij al op het zand gegoooid.

‘Wat heb je zojuist gedaan?’ vroeg Dennis op een toon die duidelijk aangaf dat hij er niks meer van begreep.

‘Zojuist heb ik een dame vriendelijk gevraagd om geen aandacht meer aan ons te besteden en gewoon door te lopen.’

‘Je gebruikte een lichtflits?’

De man keek hem aan met een kille, nietszeggende blik.

‘Oké Dennis, mag ik naar jouw huis? Ik mag niet lang meer buiten zijn.’

De vreemde man kende Dennis’ naam. Dennis keek met fronsende blik naar de man.

‘Hoe heet jij?’

‘Mijn naam is Yanky.’

Yanky stak zijn hand uit naar Dennis. Dennis inspecteerde even het complete plaatje en besloot dan toch maar om Yanky’s hand te schudden. Op het gezicht van de man was geen enkele emotie af te lezen.

‘Je hebt nog niet geantwoord op mijn vraag, Dennis.’

Waarom zou Dennis deze wildvreemde man zomaar in z’n huis binnenlaten? Dit was zo angstaanjagend en mysterieus maar wekte tegelijkertijd zoveel nieuwsgierigheid op.

‘Ja, geen probleem. Laten we vertrekken.’

Tijdens hun tocht naar Dennis’ huis beantwoordde Yanky geen enkele vraag. Dat vond Dennis allesbehalve leuk. Na een

tijdje wandelen zei Yanky dat Dennis zijn mond moest houden. Nog nooit werd Dennis de mond gesnoerd, maar het gaf hem blijkbaar wel een serieuze kick. Hij mocht Yanky nu al. Dennis hield van aparte, intrigerende types en dat was Yanky zeker. Dennis beseftte dat als hij Yanky in zijn huis zou toelaten, de behoefte om meer over hem te weten alleen maar zou toenemen. Achteraf gezien vond hij die storm ‘vet cool’. Toen ze aankwamen in Dennis’ sociale woning die klein maar gezellig was, nam Dennis een beetje weed en draaide die in een papiertje om er daarna een vuurtje tegen te houden en weggeblazen te worden. Figuurlijk dan. Yanky zei niks tot het moment dat hij de weed rook.

‘Stop daarmee.’

Dennis keek lachend naar Yanky.

‘Jij hebt wel veel noten op je zang voor een aangestrande. Ben je *Robinson Crusoe* ofzo? Vanaf nu noem ik je Robinjo, hahaha.’ De drugs waren al binnengedrongen in de arme stakker z’n hoofd. Yanky greep Dennis bij de keel, waarbij Dennis’ joint uit zijn mond vloog.

‘Als ik je nog een keer dit spul zie roken, vermoord ik je.’

‘Wow, wow rustig dude. Ik kan niet zonder dit spul.’

‘Zal ik maar eens onmiddellijk ter zake komen om je opnieuw een beetje helder te laten denken? Ik werd naar deze plaats gestuurd omdat er iemand een dodelijk virus wil verspreiden over deze planeet. Hoe het virus zich zal verspreiden? Dat weet ik niet, maar het noemt zichzelf LOCK-4. Het virus verspreidt zich stipt om middernacht. Ik moet het zien te vinden, anders gaat iedereen eraan en word ik vernietigd.’

‘Wacht, wat?’

Dennis bleef met z'n ogen draaien. Yanky sleurde hem naar de badkamer en gooide hem in de badkuip. Hij draaide de kraan open met koud water. Onmiddellijk sprong Dennis recht, maar Yanky duwde hem opnieuw de badkuip in. Hij sproeide met de douchekop over zijn hoofd met heel koud water. Dennis schreeuwde om hulp. Hij had het vreselijk koud, maar Yanky bleef hem terug in de kuip duwen.

‘Begreep je wat ik zei?’ vroeg Yanky nog eens.

‘Ja, ik begreep wat je zei.’

Yanky trok Dennis in een ruk uit de kuip en liep weg naar de woonkamer. Dennis bleef op de laminaten badkamervloer liggen.

No air

Toen Dennis wat tot zichzelf was gekomen en een wit T-shirt met cognackleurige broek had aangetrokken, besloot hij terug naar de woonkamer te gaan waar Yanky naar het nieuws zat te kijken. Het was nog maar tien uur, dus het moest een herhaling zijn. Zijn pupillen waren nog altijd groen.

‘Die man op het nieuws is de burgemeester van dit stadje. Wat vind jij van deze man, Dennis?’

‘Hij doet maar wat hij wil. Iedereen haat hem hier. Hij is een eikel.’

‘Heeft niemand dan ooit actie ondernomen tegen hem?’

‘Nope, hij heeft te veel connecties.’

‘Werk jij hier ergens of studeer je nog? Mijn systeem kan daar niks over vinden.’

‘Jouw systeem?’ Dennis keek Yanky ernstig aan. Hij was toch geen robot?

‘Alles op zijn tijd, Dennis. Antwoord gewoon op mijn vraag.’

‘Momenteel ben ik werkloos en studeer niet. Zoals je onder mijn salontafel kan zien verdiep ik me in de psychologie.’

‘Dus je bent goed in het lezen van de gedachten van mensen?’

‘Wel euhm, het is niet te vergelijken met jouw ‘systeem’, maar ik kan wel zien of iemand iets verbergt of bepaalde emoties toont. Dus ja, ik kan mensen goed lezen.’

‘Oké, het zit zo. Ik werd naar dit stadje gestuurd maar ik heb een systeemfout. Ik mag maar drie uur buiten zijn, anders stik ik. Jij moet me helpen, Dennis. Alleen kan ik dit niet.’

Dennis keek fronsend naar Yanky maar zei niks. Dit was surrealistisch. Als hij nog eventjes afwachtte, zou hij wel ontwaken. Yanky sloeg met zijn vlakke hand op Dennis' wang.

'Ben je er nog, kiddo?'

'Ja hoor, er komt gewoon zoveel op me af nu.'

'Op het einde van de dag zal je weten of je een hero of zero bent. Dat zero-gedeelte zal je dan wel niet meer meemaken.'

Eigenlijk verwachtte Dennis toch een zekere empathie, maar die kwam er niet. Yanky was een robot. Niemand ter wereld had zo weinig empathie als deze man. Het kon niet anders dan dat hij een robot was met zijn 'systeem' en zo.

'Hoe ben je in Raventon terechtgekomen?'

'Omdat dat de enige aanwijzing is die ik heb. Degene die het virus wil verspreiden bevindt zich in Raventon. Dat zijn we te weten gekomen doordat LOCK-4 vanuit dit stadje heeft gecommuniceerd met een leverancier van dodelijke chemicaliën uit Rusland.'

Plots klonk er een geluid uit de broekzak van Dennis. Zijn gsm gaf aan dat hij een bericht had ontvangen. Hij haalde de gsm uit zijn broekzak, het bericht kwam van zijn beste vriendin Lohra. Ze vroeg hem of hij zin had om af te spreken in een café samen met Finn en Julian, twee jongens waar Dennis ook goed mee kon opschieten. Finn zat samen in de klas met Lohra. Ze studeerden biochemische wetenschappen. Lohra was een knap, intelligent meisje. Ze zag er niet uit als een nerd, maar dat was ze wel. Ze had een exotische huidskleur, stralende bruine ogen en lange bruine golvende haren. Zwemmen was haar hobby, waardoor ze een prachtig slank lichaam had met brede schouders. Ze hield ook van het uitgaansleven. Uitgaan ontspande haar. De zilveren ketting met een zilveren

pinkje die Dennis haar had gegeven droeg ze altijd. Hij droeg trouwens dezelfde ketting. Het was een symbool van verbondenheid en de 'pinky promise'. Lohra was een heel aangenaam meisje maar wel een beetje verlegen. Een ideale match dus met de uitbundige Dennis. Finn daarentegen was het evenbeeld van Dennis. Een grote losbol. Het enige verschil tussen de twee was dat Finn een Jason Statham-kapsel had en een licht baardje dat niet leek op dat van Keanu Reeves. Finn was ook niet zo gespierd als Dennis en hij was geen alcohol- of drugsverslaafde. Finn was makkelijk te herkennen aan de unieke tatoeage op zijn rechterarm: een draak vermengd met het gezicht van de heilige maagd Maria. Zeer uniek design. Julian en Finn gingen dikwijls samen naar fuiven. Julians haar was wat donkerder en hij was even timide als Lohra. Hij deed altijd veel gel in zijn dunne, zwarte haar maar had niet echt een vast kapsel. Volgens hen kwam hij van India omdat in zijn Engels een licht Indisch accent te bespeuren was. Julian droeg altijd flanellen hemden, telkens in een andere kleur.

'Wat is er?' vroeg Yanky.

'Vrienden vragen me of ik met hen zou afspreken deze middag in een café. Het is hun vrije dag.'

Yanky zat bedenkelijk te kijken. Alsof hij nadacht of dat wel een goed plan was.

'Oké Dennis, stuur hen dat ik meekom.'

'Wat? Hoe kan ik hen dat uitleggen? Plots uit het niets breng ik een nieuwe vriend mee, terwijl ik Lohra gisteravond nog gezien heb.'

'Doe het gewoon, Dennis.'

Wat het plan was, daar had Dennis geen flauw idee van. Was het niet beter dat hij wat research deed in de stad in plaats van gewoon maar mee te gaan naar een café?

‘Waarom wil je eigenlijk mee, Yanky?’

‘Het is binnen, dus wie weet vind ik onderweg nog wat aanwijzingen naar LOCK-4.’

Dennis keek nog eens met een twijfelachtige blik naar Yanky, maar tikte dan uiteindelijk het bericht in. Hij vertelde Lohra dat hij een man had ontmoet tijdens het lopen, wat zelfs niet eens gelogen was. Dennis nam zijn groene stoffen jas en vroeg Yanky om mee te komen. Hij nam ook een gewoon pakje sigaretten mee in de hoop dat Yanky daarover geen problemen zou maken. Toch had Yanky gelogen waarom hij perse mee wou naar het café...